

нъ у сичкитѣ има души, които се покоряватъ на голѣмото звание на човѣкътъ, да люби, и да оплакува, да помага.

Бригадиринтътъ, който ме съдружаваше обади ми, че се е намѣрилъ мѣжду ония, които бѣхж уловили злочестиятъ ми приятель Конфалониери. Каза ми че тоя послѣдниятъ се билъ опиталъ да побѣгне; че като се измамилъ въ надѣждата си, и като го отнели отъ рѣцѣтъ на жена му, и двамата истеглили тая злочестия съсъ достоинство.

Треперяхъ като чювахъ това плачевно разказване; струваше ми се, че нѣкоя желѣзна рѣка ми стискаше сърдцето.

Разказвачиятъ, човѣкъ безъ приструвка и който намираше удоволствие да приказува, не виждаше, че безъ да имамъ нищо лично противъ него, не можяхъ да се въспрѣ да треперамъ, като гледахъ тия рѣцѣ, които бѣхж уловили приятелятъ ми.

Той обѣдува на Буфалора: азъ, дѣто бѣхъ тѣй наскърбенъ, не можихъ нищо да хапнѣ.

Едно врѣме, и то много години има отъ тогази, тогази когато отивахъ на село съсъ синоветѣ на Поро, ходяхъ отъ врѣме на врѣме да се расхождамъ на Буфалора, покрай Тезинъ.

Зарадувахъ се, дѣто сж свършили хубавиятъ мостъ, на който керестето бѣхъ съгледалъ върху ломбардскиятъ брѣгъ, и който тогази, споредъ общото мнѣние, не вѣрувахъ, че ще се работи. Драго ми бѣше като прѣминувахъ рѣката и като стѣпахъ още единъ пѣтъ върху пиемонтската земя. Ахъ! макаръ и да обичамъ сичкитѣ народи, Богъ само знае колко прѣдпочитамъ Италия! и съсъ сичката си страсть за Италия, Богъ само знае колко е по сладко отъ сѣко